

1949 12/15: 1. Beh. af F. t. L. om Udsættelse af Revisionen af L. ang. Det kgl. Teater. 1950

Tillægsbevillingslovsforslagets Fremsættelse i Fjor, hvor Det kongelige Teaters Forstrækninger figurerede med 120,000 Kr., altsaa med 100,000 Kr. mindre end i Aar, det er det hele. Da gjorde jeg opmærksom paa de samme Forhold som i Aar, og ved Fremlæggelsen af Finansloven i Fjor udtalte jeg som min Mening, at Det kongelige Teater var vanskeligt stillet, og at det neppe vilde være finansielt en formaalstjenlig Ting, hvis man delte det i to. Jeg skal gøre opmærksom paa, at det er dog den rene Tilfældighed, naar Tillægsbevillingslovsforslaget i Dag fremsættes samtidig med, at dette Lovforslag er til første Behandling, og hvis det ikke havde været, vilde ærede Medlemmer neppe have set den omtalte Tanke i det, som jeg har sagt. Dette vil jeg altsaa først gøre opmærksom paa.

Dernæst maa jeg tillade mig at sige, at naar Teatret drives af Staten, bliver Staten altid nødt til at betale Underskuddet, hvad enten man har den ene Lov eller den anden. Hvis man ikke forpagter Teatret bort og lader den Mand gaa fallit, som har forpagtet det, ved jeg ikke, hvorledes Staten skal komme bort fra den Forpligtelse, den har, naar den overhovedet driver en Institution, og det undrer mig, at ærede Medlemmer kan tro, at dette Lovforslag vil gøre nogen Forskel i den Retning. Det er dette rent finansielle, jeg har nævnt, og ved dette Lovforslag sker der ingen Forandring. Forholdet vil blive akkurat det samme, saa længe vi har et Teater, der drives af Staten, og saaledes har det altid været, — at til Slutning maa Staten betale Underskuddet.

Jeg burde naturligvis takke det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen) for de venlige Ytringer, han skænkede mig med Hensyn til en Egenskab, i Kraft af hvilken jeg ikke beklæder den Stilling, som jeg nu beklæder. Det minder mig noget om, at der var en Gang en Romanforfatter, som fik et Skuespil opført. Hans Romaner havde ikke behaget, og nu faldt ogsaa hans Skuespil. Men da det var sket, roste man ham for hans Romaner, og man sagde, at Romanerne dog altid havde været bedre end Skuespillet. Paa samme Maade vil jeg ikke gerne roses for en Beskæftigelse, jeg har forladt for 10 Aar siden for at

tage en anden. Jeg haaber, det ærede Medlem ikke vil sige, at jeg gør Fiasko som Finansminister, naar han roser mig for noget, som jeg ikke længere beskæftiger mig med.

Til det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) har jeg allerede gjort den Bemærkning, at hvis jeg har været Prologen ved denne Lejlighed med Hensyn til Det kongelige Teater, laa det i den rene Tilfældighed, at Tillægsbevillingslovsforslaget blev fremsat af mig i Dag. For Resten har jeg Lyst til at gøre den Bemærkning, at jeg ser, at Skuespillet „Det gamle Spil om Enhver“ har gjort et stort Indtryk paa det ærede Medlem, og jeg hørte ham sige, at det er jo et moralsk Stykke. Ja, mon det nu er det? I dette Stykke ser man en Mand føre et fuldkomment lastværdigt Liv — saaledes skal man da forstaa det —, glæde sig selv og skade andre, og da saa hans sidste Øjeblik kommer, omvender han sig, faar Tilgivelse og farer til Himmelen. Jeg kan tænke mig, at det ærede Medlem deri ser et godt Eksempel for sig paa, at han kan føre et lastværdigt Liv, som han hidtil har ført det, og dog haabe, at han, naar han omvender sig i sin Dødsstund, saa vil kunne gaa ind til andre Glæder.

Moltesen: Det er rigtigt: den højtærede Finansminister sagde omtrent det samme i Fjor, som han sagde nu i Aar, talmæssigt aldeles det samme; men den Livsens Ondskab, som lyste ud af den højtærede Finansministers Mine, da han talte i Dag, mærkede man ikke i Fjor, og jeg lagde nøje Mærke til den højtærede Ministers Minespil. Det vilde neppe have været Tilfældet, hvis ikke dette lille morsomme — eller det er vel ikke rigtigt, at kalde det saaledes —, dette ubetydelige Lovforslag havde ligget paa Tingets Bord. Nu ved vi jo, at det at være en saa fremragende Dramaturg, som den højtærede Finansminister er eller har været indtil for 10 Aar siden, er noget, man ikke saadan kan lægge af paa een Gang, og det viser sig ogsaa her i Tinget, at den højtærede Minister ikke rent har mistet sine dramaturgiske Evner. Jeg kan i alt Fald sige, at det maa være en mærkværdig Evne i saa Henseende, den højtærede Minister endnu er i Besiddelse af, naar han